

Prof. dr hab. Dariusz Kubinowski
Profesor nauk społecznych
Doktor habilitowany nauk humanistycznych
w zakresie pedagogiki – pedagogiki kultury
Uniwersytet Szczeciński
Wydział Humanistyczny
Instytut Pedagogiki

RECENZJA OSIĄGNIĘCIA I DOROBKU NAUKOWEGO
DR EWELINY KONIECZNEJ
PRZYGOTOWANA W ZWIĄZKU Z POSTĘPOWANIEM HABILITACYJNYM

Niniejsza recenzja, przygotowana dla Rady Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Szczecińskiego w związku z postępowaniem habilitacyjnym Dr Eweliny Koniecznej, realizowanym w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie – pedagogika, składa się z następujących części:

- podstawowe informacje o Kandydatce,
- ocena całokształtu dorobku naukowo-badawczego Kandydatki po uzyskaniu stopnia doktora,
- ocena wskazanego przez Kandydatkę osiągnięcia naukowego jako podstawy ubiegania się o stopień doktora habilitowanego,
- ocena dorobku Kandydatki w zakresie działalności dydaktycznej i popularyzatorskiej oraz współpracy międzynarodowej,
- końcowa ocena znaczenia osiągnięcia naukowego i istotności aktywności naukowej Kandydatki,
- konkluzja recenzji

Podstawowe informacje o Kandydatce

Dr Ewelina Konieczna urodziła się w 1963 roku. W 1987 roku uzyskała tytuł zawodowy magistra kulturoznawstwa ze specjalnością filmoznawczą, kończąc studia na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Śląskiego, na podstawie pracy magisterskiej pod

tytułem *Określenie sytuacji egzystencjalnej na przykładzie filmów Krzysztofa Zanussiego*. Dwanaście lat później od 1 października 1999 roku została zatrudniona na stanowisku asystenta na Wydziale Etnologii i Nauk o Edukacji Uniwersytetu Śląskiego z siedzibą w Cieszynie - w Instytucie Nauk o Edukacji, a dokładniej Katedrze Edukacji Kulturalnej, kierowanej przez Prof. dr hab. Katarzynę Olbrycht. Od tego czasu sukcesywnie i konsekwentnie wzbogacała swój dorobek naukowy z wyraźnym nastawieniem interdyscyplinarnym – kulturoznawczo-pedagogicznym, głównie w zakresie edukacji filmowej. W 2002 roku uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa na podstawie dysertacji pod tytułem *Baśń w literaturze i filmie. Rola baśni filmowej w edukacji filmowej dzieci w wieku wczesnoszkolnym*, przygotowanej pod kierunkiem Prof. dr hab. Katarzyny Olbrycht i obronionej na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Śląskiego. W tym samym roku Dr E. Konieczna awansowała na stanowisko adiunkta, a od 1 października 2015 roku pracuje na stanowisku starszego wykładowcy, nieprzerwanie w tej samej jednostce organizacyjnej macierzystej Uczelni

W 2011 roku Kandydatka opublikowała monografię *Filmowe obrazy szkoły – pomiędzy ideologią, edukacją a wychowaniem*. Jak napisała w autoreferacie: „Książka ta stanowiła podstawę do otwarcia przewodu habilitacyjnego (według „starej” procedury) w zakresie nauki o sztuce w Wydziale Zarządzania i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Jagiellońskiego. Jednakże nie doszło do kolokwium habilitacyjnego, bowiem Recenzenci uznali, że zarówno rozprawa habilitacyjna, jak i pozostały dorobek nie mieszczą się w dyscyplinie nauki o sztuce, natomiast, ich zdaniem, przynależą do pedagogiki”. Kandydatka złożyła wymagane prawem oświadczenie o nieudanej próbie uzyskania stopnia doktora habilitowanego, co świadczy o Jej rzetelności. Już ogólny przegląd Jej dorobku naukowo-badawczego istotnie wskazuje na wyraźne nachylenie pedagogiczne z zachowaniem perspektywy interdyscyplinarnej. Po wymaganej prawem przerwie, obecnie podejmuje ponownie tę próbę, oczywiście już na podstawie nowej rozprawy habilitacyjnej, tym razem – zgodnie z profilem swojego dorobku naukowego – w zakresie pedagogiki, co należy w tym miejscu docenić. Dr E. Konieczna nie załamała się z powodu tego niepowodzenia, zmobilizowała do zrealizowania kolejnego zaawansowanego projektu badawczego i udowodniła, że jest w stanie wkraczać z powodzeniem na nowe pola poznawcze, efektywnie wykorzystując swoje kompetencje w zakresie filmoznawstwa i teorii edukacji filmowej.

Ocena całokształtu dorobku naukowo-badawczego Kandydatki po uzyskaniu stopnia doktora

Autoreferat, wykaz opublikowanych prac naukowych i informacja o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej i popularyzacji nauki Kandydatka przygotowała zgodnie z prośbą i wzorami zawartymi w komunikacie Centralnej Komisji. W przedłożonej dokumentacji znalazły się wszystkie najważniejsze dane na ten temat, umożliwiające dokonanie całościowej oceny. Oprócz tych dokumentów otrzymałem egzemplarz książki habilitacyjnej Kandydatki, egzemplarze trzech Jej wcześniejszych monografii (jednej współautorskiej), kopie dwóch raportów z zespołowych projektów badawczych, z udziałem Kandydatki, oraz kopie 28 innych Jej publikacji naukowych (artykułów w czasopismach i rozdziałów w monografiach zbiorowych). Uznaję, że łącznie zestaw ten pozwolił mi na przygotowanie niniejszej opinii w wymaganym zakresie, uwzględnianym w postępowaniach habilitacyjnych. W recenzji koncentruję się na ocenie ogólnej w zakresie wszystkich kryteriów uwzględnianych w Ustawie o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

We wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego Dr E. Konieczna wskazała tytuł osiągnięcia naukowego jako podstawy ubiegania się o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego, a mianowicie monografię zatytułowaną *Seniorzy i film. Aktywizacja i integracja społeczna osób starszych przez uczestnictwo w kulturze filmowej*, wydaną przez Wydawnictwo Adam Marszałek w Toruniu w 2016 roku. Jej zawartość i znaczenie naukowe omówiła obszernie w autoreferacie. W wykazie opublikowanych prac naukowych po otrzymaniu stopnia doktora znalazła się ponadto jedna monografia współautorska napisana wspólnie z kolegą z Katedry - Bogusławem Dziadzią *Horyzonty kultury filmowej. O uwarunkowaniach uczestnictwa w kulturze filmowej na przykładzie festiwalu Era Nowe Horyzonty* (2004) oraz dwie monografie autorskie: *Baśń w literaturze i w filmie. Rola baśni w edukacji filmowej dzieci w wieku wczesnoszkolnym* (2005), która jest oparta na tekście rozprawy doktorskiej Kandydatki, więc nie podlega ocenie w postępowaniu habilitacyjnym, oraz *Filmowe obrazy szkoły – pomiędzy ideologią, edukacją a wychowaniem* (2011). Jak wynika z tego wykazu, Kandydatka po otrzymaniu stopnia doktora opublikowała także 27 innych opracowań naukowych w języku polskim, w tym 10 artykułów w czasopismach naukowych i 17 rozdziałów w monografiach zbiorowych. Jedno spośród tych opracowań przygotowała wspólnie z Bogusławem Dziadzią. Jeśli chodzi o artykuły w czasopismach

naukowych, to zamieszczone one zostały między innymi w czasopismach ujętych na liście B wykazów Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego za określone lata (w tym: „Kultura i Edukacja”, „Turystyka Kulturowa” i „Dyskursy Młodych Andragogów”). Nie ma wśród nich czasopism ujętych na listach A i C tych wykazów. Oznacza to, że Kandydatka błędnie wymieniła sześć swoich artykułów w tej części ankiety, która dotyczy publikacji ujętych w bazie Web of Science czy ERIH. Potwierdzają to oświadczenia Kandydatki w punktach dotyczących sumarycznego Impact Factor według listy JCR, liczby cytowań według bazy Web of Science oraz Indeksu Hirscha. We wszystkich tych przypadkach Kandydatka albo pozostawiła puste miejsce, albo zadeklarowała – brak. Dodatkowo Dr E. Konieczna była współredaktorką naukową (wraz z Prof. dr hab. Katarzyną Olbrycht i Dr Jolantą Skutnik) monografii zbiorowej *Upowszechnianie kultury – wyzwaniem dla współczesnej edukacji kulturalnej* (2008). Ponadto dwa Jej opracowania naukowe zostały przyjęte do druku.

Dr E. Konieczna nie kierowała projektami badawczymi oraz projektami współpracy naukowej i innymi. Natomiast była członkinią zespołu badawczego realizującego projekty badawcze finansowane przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu: Obserwatorium kultury, w tym współautorką obszernych raportów: *Kadry dla kultury w edukacji i edukacji w kulturze* (2011-2012) i *Ogólnopolska diagnoza podnoszenia kompetencji kadr kultury w domach, centrach i ośrodkach kultury* (2014-2015). Aktywnie uczestniczyła, wygłaszając referaty naukowe, w 16 konferencjach, w tym 2 międzynarodowych, a także wzięła aktywny udział w 6 innych seminariach, sympozjach i konferencjach. Za działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną otrzymała w 2004 roku nagrodę indywidualną III stopnia przyznaną przez Rektora Uniwersytetu Śląskiego.

Habilitantka w autoreferacie napisała: „Wiodący obszar mojej aktywności naukowej stanowi pedagogiczna refleksja nad filmem i mediami, a kluczowe zagadnienia dla moich zainteresowań to recepcja filmu, edukacja filmowa oraz uczestnictwo w kulturze, w tym w kulturze filmowej” (s. 6). I rzeczywiście analiza Jej dorobku naukowego przedstawionego do oceny w pełni to potwierdza. Rozpoczęła od próby określenia funkcji baśni filmowej w kulturze popularnej i edukacji wczesnoszkolnej, realizując badania na ten temat w ramach rozprawy doktorskiej. Następnie skierowała swoje dociekania teoretyczne i studia empiryczne na tematykę szkoły, edukacji i wychowania podejmowaną w wybranych dziełach filmowych. Aż wreszcie zajęła się problematyką badawczą na styku filmoznawstwa i gerontologii, podejmując te zagadnienia początkowo w artykułach naukowych, a finalnie w rozprawie habilitacyjnej. Za poboczne ale także istotne w Jej dorobku naukowym uznać należy badania i publikacje naukowe dotyczące problematyki upowszechniania kultury, animacji kulturalnej

oraz kompetencji kadr instytucji kultury, zrealizowane samodzielnie bądź w ramach projektów zespołowych. Kandydatka posiada w swoim dorobku także kilka pomniejszych opracowań naukowych wyłącznie o profilu filmoznawczym, a szerzej kulturoznawczym. Zdecydowana większość Jej opublikowanych prac naukowych ma jednak wyraźnie charakter interdyscyplinarny – pedagogiczno-filmoznawczy/kulturoznawczy. Z racji Jej wiodących zainteresowań naukowych, z uznaniem przyjmuję znaczące ich poszerzenie w ostatnich kilku latach o problematykę gerontologiczną. Wkroczenie na nowe pole poznawcze i efektywne zrealizowanie podjętego w tym zakresie zaawansowanego zamierzenia badawczego uważam za przejaw odwagi i zarazem dojrzałości naukowej Habilitantki. Nie aspiruje Ona przy tym do statusu reprezentantki gerontologii czy geragogiki, ale stara się wzbogacać te subdyscypliny studiami i badaniami nad przekazami filmowymi dotyczącymi problemów osób starszych oraz wnioskami praktycznymi w zakresie możliwości ich aktywizacji i integracji społecznej poprzez uczestnictwo w kulturze filmowej.

Monografia *Horyzonty kultury filmowej. O uwarunkowaniach uczestnictwa w kulturze filmowej na przykładzie festiwalu filmowego „Era Nowe Horyzonty”*, opublikowana wspólnie z Bogusławem Dziadzią w 2004 roku, to raport z badań publiczności festiwalowej z zastosowaniem kwestionariusza ankiety (łącznie 475 respondentów), których celem było poznanie odbiorców sztuki filmowej i uwarunkowań ich uczestnictwa w kulturze filmowej. Szczegółowe analizy ilościowe i jakościowe wyników badań poprzedzone zostały obszernym wprowadzeniem teoretycznym. Opracowanie to ma istotne walory naukowe, gdyż niezmiernie rzadko podejmuje się badania nad publicznością kinową w perspektywie pedagogiczno-kulturoznawczej.

Monografia autorska Habilitantki *Filmowe obrazy szkoły – pomiędzy ideologią, edukacją a wychowaniem* (2011) należy do wyjątkowych w polskiej literaturze pedagogicznej. Nie znam analogicznego opracowania w polskiej pedagogice o tak zaawansowanej formule teoretyczno-metodologicznej na temat filmów o szkole, edukacji, wychowaniu w całym spektrum różnorodnych ideologii społecznych, kulturowych, pedagogicznych. Książka ta bezdyskusyjnie ma charakter rozprawy pedagogicznej i wydaje mi się, że jej wartość nie została dotąd w pełni zauważona i doceniona w rodzimym środowisku pedagogicznym. Autorka swobodnie i odważnie porusza się w ramach dyskursu ideologii wychowawczych, z nastawieniem krytyczno-konstruktywnym dobiera, analizuje i interpretuje pedagogicznie wybrane filmy fabularne z dorobku kina światowego i rodzimego. Mimo że czasami posługuje się narracją charakterystyczną dla krytyki filmowej, to przekracza ją wnosząc się na poziom naukowy dociekań filmoznawczo-pedagogicznych.

W poprzedzających tę monografię artykułach, a już dobitnie w samej monografii wypracowała, dopracowała i efektywnie poznawczo wykorzystwała pedagogiczną analizę i interpretację dzieła filmowego, stając się tym samym wyjątkową i wybitną na rodzimym gruncie badaczką stosującą tę odmianę metody hermeneutycznej. Praca ta ma nie tylko istotne walory naukowe w dyscyplinie – pedagogika, ale także nieocenione walory aplikacyjne, gdyż może służyć jako przewodnik do projektowania i realizowania edukacji filmowej z różnymi grupami uczniów i studentów oraz w ramach szeroko rozumianej działalności kulturalnej. Wybrane celowo do badań filmy dotyczą, między innymi, takich ważkich zagadnień pedagogicznych, jak: opresyjność szkoły, wychowanie autorytarne, szkolne kontestacje, represyjna edukacja w szkole katolickiej, mit pedagogiki międzykulturowej, dojrzewanie do dorosłości, chaos w wychowaniu, czy wychowanie w duchu *paidei*. Dostrzegalny jest w narracji Autorki kłopot z przyporządkowaniem dyscyplinarnym zastosowanego podejścia badawczego, co często cechuje prace interdyscyplinarne. Monografią tą – w mojej ocenie – potwierdziła jednak dobitnie, że udało Jej się dopełnić kompetencje filmoznawcze, a szerzej kulturoznawcze, pogłębioną znajomością i dobrą orientacją w literaturze naukowej z zakresu pedagogiki i jej wybranych subdyscyplin. Pozwoliło to na przeprowadzenie i przedstawienie wyników zaawansowanych badań pedagogicznych w wybranym przez siebie zakresie problemowym w synergii ze źródłowymi zainteresowaniami i kompetencjami filmoznawczymi.

Przedstawione przez Kandydatkę do oceny artykuły naukowe w czasopismach oraz rozdziały w monografiach zbiorowych można podzielić zasadniczo na trzy rodzaje: eseje naukowe, głównie o charakterze przeglądowym (10 tekstów), opracowania składające się ze studiów teoretycznych oraz analizy i interpretacji wybranych filmów z zastosowaniem metody hermeneutycznej (7 tekstów) oraz komunikaty z badań ilościowych, z zastosowaniem sondażu diagnostycznego i kwestionariusza ankiety, bądź jakościowych, z zastosowaniem monografii pedagogicznej, badań narracyjnych lub studium przypadków (łącznie 10 tekstów). Stosując różne gatunki twórczości naukowej i różne metody badawcze potwierdziła nabycie kompetencji metodologicznych oraz podstaw warsztatu naukowego. Wyjątkowo pojawia się w tych tekstach wykorzystanie tych samych źródeł literaturowych czy empirycznych, ale Habilitantka zaznaczyła to wyraźnie w swoim autoreferacie, podkreślając, że zakresy i sposoby wykorzystania tych materiałów są za każdym razem odmienne. Jeśli chodzi o problematykę badawczą tych opracowań, to oscyluje ona wokół zagadnień pedagogiczno-filmoznawczych, co stanowi charakterystyczny rys twórczości naukowej Dr E. Koniecznej.

Wyjątkowo podejmuje ona zagadnienia z zakresu medioznawstwa i edukacji medialnej, teorii animacji kultury oraz pedagogiki kultury i pedagogiki społecznej, andragogiki.

Do osobnej kategorii należą dwa raporty z badań empirycznych nad kompetencjami kadr działalności kulturalnej, przeprowadzone przez zespoły badawcze, których członkinią była Habilitantka. Mają one walory naukowe i aplikacyjne, opierają się na wynikach badań empirycznych, zarówno ilościowych jak i jakościowych. Udział Dr E. Koniecznej w tych pracach polegał na zespołowym przygotowaniu narzędzi badawczych oraz opracowaniu i opisanu części uzyskanych wyników badań ilościowych i jakościowych. Kandydatka potwierdziła tym samym umiejętności współpracy w zespole badawczym i wzmocniła wydatnie swoje kompetencje metodologiczne.

Ocena wskazanego przez Kandydatkę osiągnięcia naukowego jako podstawy ubiegania się o stopień doktora habilitowanego

Monografia autorska *Seniorzy i film. Aktywizacja i integracja społeczna osób starszych przez uczestnictwo w kulturze filmowej* (2016), wskazana przez Habilitantkę jako osiągnięcie naukowe będące podstawą ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego, to zaawansowane i nowatorskie studium interdyscyplinarne, wyraźnie jednak przygotowane z nastawieniem pedagogicznym. Praca ma klasyczną strukturę monografii teoretyczno-empirycznej, a zatem składa się z dwóch rozdziałów teoretycznych, rozdziału metodologicznego oraz dwóch rozdziałów zawierających prezentację i interpretację wyników przeprowadzonych badań własnych.

Rozdział pierwszy poświęcony jest zagadnieniom starości jako zadaniu rozwojowemu i edukacyjnemu, rozpatrywanemu z perspektywy psychologicznej, pedagogiki społecznej oraz andragogiki i gerontologii. Dla Autorki podjęcie studiów literaturowych nad tym zagadnieniem stało się kilka lat temu kolejnym wyzwaniem badawczym. Udało Jej się opracować tę podstawę teoretyczną w oparciu o reprezentatywną literaturę przedmiotu oraz z odwołaniami do kluczowych autorów podejmujących tę problematykę na rodzimym gruncie.

Rozdział drugi z kolei dotyczy roli kultury i kultury filmowej w procesie adaptacji do starości, czyli stanowi próbę ujęcia problemowego wybranych zagadnień gerontologicznych w kontekstach bardzo dobrze znanych Autorce, a mianowicie dotyczących zagadnień kulturoznawczych, w tym filmoznawczych.

Rozdział metodologiczny zawiera charakterystykę założeń badawczych zrealizowanego projektu opartego na podejściu synergicznym, to znaczy adekwatnie łączącym zastosowanie empirycznych badań jakościowych oraz metody hermeneutycznej w badaniu wybranych dzieł filmowych, z wykorzystaniem znanego w filmoznawstwie antropocentrycznego modelu interpretacji filmu. Podejmując ten temat Autorka wypełniła lukę w rodzimych badaniach pedagogicznych i gerontologicznych, gdyż zdecydowanie brakuje w nich zrealizowanych projektów badawczych dotyczących uczestnictwa osób starszych w kulturze filmowej. Celem tych badań było, między innymi, poznanie i opisanie roli kultury filmowej we wspomaganiu rozwoju, aktywizacji i integracji społecznej osób starszych. Tym samym Habilitantka wniosła znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej, jaką jest pedagogika. Założenia metodologiczne przedstawione zostały w tym rozdziale kompetentnie i wyczerpująco, z odwołaniem do adekwatnej literatury naukowej, zarówno jeśli chodzi o metodykę badań jakościowych, jak i analizę i interpretację tekstów kulturowych, jakimi są filmy fabularne

Rozdział czwarty poświęcony został omówieniu i interpretacji pedagogicznej wyników badań jakościowych z zastosowaniem metody studium przypadków oraz wywiadu swobodnego z udziałem 36 celowo dobranych narratorów mieszczących się w kategorii osób starszych (w tym pięciu w oparciu o wywiady pogłębione). Problematyka tego rozdziału, zgodnie z przyjętą koncepcją badawczą, dotyczy uwarunkowań uczestnictwa seniorów w kulturze filmowej oraz jej znaczenia we wspomaganiu ich rozwoju osobowego, aktywizacji i integracji społecznej. Zasadniczo udało się Autorce odpowiedzieć przekonująco na postawione pytania badawcze, jednak Jej sposób posłużenia się analizą i interpretacją zebranego materiału narracyjnego może budzić zastrzeżenia metodologiczne. Dominuje w nich stylistyka przytaczania obszernych cytatów z wypowiedzi badanych, które wzbogacane są skąpymi komentarzami i interpretacjami pedagogicznymi. Mimo to Autorka wykorzystwała trójskładnikowy model interpretacji, a mianowicie: identyfikowała interpretacje samych badanych, formułowała własne oraz odwoływała się do stanowisk i badań innych autorów.

Znacznie bardziej zaawansowany pod względem warsztatu badawczego jest niewątpliwie rozdział piąty, w którym Autorka przeprowadziła wnikliwą analizę i interpretację wybranych celowo dzieł filmowych podejmujących tematykę korespondującą z problemami starzenia się i funkcjonowania osób starszych. Wykorzystała przy tym dobrze znany sobie od wielu lat i stosowany w coraz bardziej udoskonalonej formule warsztat badań filmoznawczych, dodając do niego perspektywę pedagogiczną. Rozdział ten, a także wiele

wcześniejszych prac badawczych Autorki opartych na analogicznej metodzie hermeneutycznej, dobitnie potwierdza, jak istotnej i nowej wiedzy o człowieku i jego wychowaniu/edukacji może dostarczyć naukowa analiza i interpretacja celowo dobranych filmów fabularnych. Praca ta potwierdza, sformułowany przeze mnie powyżej, wniosek, że Habilitantka swoimi oryginalnymi, wyróżniającymi się wyjątkowością metodyczną pedagogicznymi badaniami hermeneutycznymi nad filmem przyczyniła się znacząco do rozwoju dyscypliny naukowej, jaką jest pedagogika uprawiana w naszym kraju. W podsumowaniu tego rozdziału Autorka przedstawiła przekonująco możliwości, propozycje i perspektywy aktywizacji i integracji społecznej seniorów przez uczestnictwo w kulturze filmowej. Tym samym praca dodatkowo uzyskała istotne walory aplikacyjne.

Ocena dorobku Kandydatki w zakresie działalności dydaktycznej i popularyzatorskiej oraz współpracy międzynarodowej

Habilitantka uczestniczyła w rolach wykładowczyni i prowadzącej warsztaty z analizy dzieła filmowego w edukacyjnym programie regionalnym, przeznaczonym dla uczniów i nauczycieli, oraz ogólnopolskim dwuletnim kursie historii polskiego filmu fabularnego na poziomie akademickim, realizowanym przez Polski Instytut Sztuki Filmowej. Była współorganizatorką trzech ogólnopolskich konferencji naukowych. Prowadziła zajęcia dydaktyczne z przedmiotów dotyczących filmu, teatru, literatury, edukacji medialnej, recepcji i upowszechniania sztuki oraz seminaria magisterskie i licencjackie. Wypromowała 37 magistrów i 36 licencjatów. Sprawowała opiekę naukowo-dydaktyczną nad realizacją obozu naukowego, Studenckiego Przeglądu Filmowego „Czas Kina”, studenckiej konferencji naukowej i imprezy cyklicznej dla studentów pod nazwą „Objazdowa Etiuda i Anima”. Była też opiekunem roku studentów animacji społeczno-kulturalnej. Uczestniczyła w pracach zespołu przygotowującego dokumentację do uruchomienia nowego kierunku studiów – Animacja społeczno-kulturalna z edukacją kulturalną na macierzystym Wydziale. Uczestniczyła także w pracach Kierunkowego Zespołu ds. Jakości Kształcenia. Za swoją działalność dydaktyczną w 2014 roku została nagrodzona przez Rektora Uniwersytetu Śląskiego nagrodą zespołową III stopnia.

Ponadto wielokrotnie prowadziła zajęcia warsztatowe, prelekcje i wykłady dla różnych grup, a ich tematyka dotyczyła przede wszystkim kultury i edukacji filmowej. Pełni od 2009 roku funkcję jurorki w Ogólnopolskim Konkursie Małych Form Dokumentalnych, skierowanym do młodzieży. Była też koordynatorem współpracy naukowo-dydaktycznej

pomiędzy macierzystym Wydziałem a Liceum Ogólnokształcącym w Rydułtowach w ramach innowacji pedagogicznej „animator kultury”. Dwukrotnie otrzymała nagrodę dla wyróżniających się nauczycieli akademickich przyznawaną przez studentów. Jest członkinią Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego oraz Fundacji Animacji Społeczno-Kulturalnej.

Jak wynika z przedłożonej ankiety, Habilitantka nie uczestniczyła w konsorcjach i sieciach badawczych, nie była członkinią komitetów redakcyjnych i rad naukowych czasopism, nie sprawowała opieki nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego, nie odbyła staży w ośrodkach naukowych lub akademickich, nie wykonywała ekspertyz, nie recenzowała projektów międzynarodowych i krajowych oraz publikacji w czasopismach.

Końcowa ocena znaczenia osiągnięcia naukowego i istotności aktywności naukowej Kandydatki

W ustawie o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki sformułowano trzy zasadnicze warunki, których spełnienie może uzasadniać nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie – pedagogika. Są to: posiadanie stopnia doktora, osiągnięcie naukowe uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny naukowej oraz wykazywanie się istotną aktywnością naukową (art. 16). Ponadto w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego określono przeszło 20 wskaźników dotyczących istotnej aktywności naukowej, które należy uwzględnić w tymże postępowaniu.

Dokonując ogólnej oceny osiągnięcia i całego dorobku naukowego Dr Eweliny Koniecznej z uwzględnieniem kryteriów ustawowych i wynikających z wyżej wymienionego rozporządzenia, stwierdzam:

Ad 1. Kandydatka posiada stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa nadany uchwałą Rady Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Śląskiego w 2002 roku na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej pod tytułem *Baśń w literaturze i w filmie. Rola baśni filmowej w edukacji filmowej dzieci w wieku wczesnoszkolnym*. Promotorem w przewodzie doktorskim była Prof. dr hab. Katarzyna Olbrycht. Recenzentami zaś byli: Prof. dr hab. Janusz Plisiecki oraz Prof. dr hab. Tadeusz Miczka. Kandydatka zatem spełnia formalny warunek ustawy posiadania stopnia naukowego doktora

Ad 2. Kandydatka przedstawiła jako osiągnięcie naukowe, będące podstawą ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie – pedagogika, monografię pod tytułem *Seniorzy i film. Aktywizacja i integracja społeczna osób starszych przez uczestnictwo w kulturze filmowej*. Nie mam wątpliwości, że stanowi ono znaczny wkład w rozwój pedagogiki jako dyscypliny naukowej. Stwierdzam zatem, że ten warunek ustawowy został spełniony przez Habilitantkę

Ad 3. Kandydatka przedstawiła wyczerpujące informacje o swoim dorobku w zakresie aktywności naukowej (w tym publikacyjnej, badawczej, dydaktycznej, organizacyjnej, popularyzatorskiej) w odniesieniu do wszystkich kryteriów zawartych w rozporządzeniu MNiSW, stosując wymagany przez Centralną Komisję wzór ankiety. Habilitantka realizowała wiele elementów składających się na aktywność naukową, w tym publikacyjną, konferencyjną, projektową, dydaktyczną i organizacyjną oraz popularyzatorską. Nie udało Jej się spełnić jednak kilku z kryteriów wymienionych w Rozporządzeniu MNiSW, w tym uzyskać wskaźników bibliometrycznych, kierować projektami badawczymi, odbyć stażu, wykonywać funkcje recenzentki czy promotorki pomocniczej, uczestniczyć w redagowaniu czasopism naukowych. Stwierdzam jednak, że spełnia Ona warunek ustawy wykazywania się istotną aktywnością naukową - w stopniu dostatecznym.

Konkluzja recenzji

Niniejszym oświadczam, że recenzowane osiągnięcie i dorobek naukowy odpowiadają warunkom określonym w art. 16 Ustawy z dnia 18 marca 2011 roku o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. 2011 nr 84 poz. 455). Znaczące dokonania naukowe Dr Eweliny Koniecznej uzasadniają nadanie Jej stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie – pedagogika. Wnioskuje zatem o przystąpienie do kolejnych etapów postępowania habilitacyjnego

Szczecin, dn. 4 kwietnia 2017 roku

